

Nagy Feró: Máig rendszerellenes vagyok

2022 december 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

de most a liberális felsőbbrendűség ellen lázadok...

Egy árva babos kendő, de még egy félig ledarált csirkefej sem jelzi, hogy a Nemzet Csótánya, azaz Nagy Feró házában járunk. A Beatrice motorjának bűbájos rezidenciája belesimul az utca többi háza közé, szép, rendezett a kert, a pázsit és a többi. A város – a falusi külső ellenére már majd' tíz éve városról beszélünk – híres embere pedig szöggel kivert bűrdzseki és hasonló rekvizitumok helyett „civilben” fogad. A két bozontos, szürkés bundájú puli pedig ugatás helyett barátságos farokcsóválással köszönti az érkezőt. Akinek a bemelegítő kérdésre, hogy „miért éppen bűbájos?” – meglehetősen profán magyarázattal szolgál a házigazda: itt lehetett olcsón telekhez jutni.

Nagy Feró: Nem gyerekkori álmomat váltottam valóra azzal, hogy ideköltöztem. Nyilván jobb lett volna Óbudára költözni, mert ősbudai vagyok, de ezt nem engedhettem meg magamnak, szóval egyszerűen az anyagiak vezéreltek ide. De nagyon megszerettem ezt a falut.

888.hu: Hogyan él a fővárostól jó félórányi autóútra egy nyugdíjas rocker?

Nagy Feró: Azt hiszem, ugyanúgy, mint a többi nyugger. Annyiban talán egy kissé másképp, hogy 76 évem ellenére még jól bírom magam, elvagyok a bűrómban. Talán csak az aggaszt egy kicsit, hogy mostanában kevesebb a koncert, idén nyáron jó, ha ötvenet csináltunk, régebben hetven-nyolcvan is simán belefért. S ugye, ez a gázsiban is jelentkezik.

888.hu: Gondolom, azért hónap végén nem kell a szomszédoktól kölcsönkérni kenyerre, tejszóra? Alighanem a koncertek nélkül is megélnél?

Nagy Feró: Hála istennek! De szeretek zenélni és a közönséget is imádom. Bár amikor kimegyek a színpadra, izgulok, jaj istenem, elég jók leszünk? Aztán elindul a buli és lassan megnyugszom, árad felém a szeretet, ráébredek, az enyéimmel vagyok. Pedig nem könnyű a koncertezés. Ha mondjuk, kimegyünk Gyergyóba, tíz óra oda, tíz vissza, ezt már nem lehet egy kiadós alvással kipihenni, de szeretem, nyomom tovább, ameddig bírom.

888.hu: Negyven-ötven évvel ezelőtt, a Beatrice hajnalán a mostanihoz akár egy hajszálnyira is hasonló életet képzelte magadnak?

Nagy Feró: Micsoda? Akkoriban úgy gondoltam, nemhogy a hetvenet, de talán a hatvanat sem fogom megélni. Most pedig reménykedek, hátha jó egészségben talál a nyolcvan.

888.hu: Egykor **Mick Jagger** mondogatta, hogy nem akarja 50 évesen a *No satisfactiort* énekelni, ehhez képest 79 évesen is nyomja még – akárcsak te.

Nagy Feró: Hiába, a jó gének! A *Rolling Stones* többi tagja sem panaszkodhat, **Keith Richards** valóságos csoda, tizenvalahány éve le kellett mondani a világ körül turnéjukat, mert leesett egy pálmafáról. Szerintem ő maga sem tudta, mit keres ott. Szerencsére, én ritkán mászok fel pálmafákra. Igaz, világ körüli turné veszélye sem fenyeget.

888.hu: Már csak a deresedő hajúak emlékeznek a *Garázsra*, a nyolcvanas évek végén általad vezetett, népszerű rádióműsorra, igaz, hogy a régi káderek féltékenységi rohamai miatt kellett „kiállnod” a *Garázs*ból?

Nagy Feró: A *Garázs* friss levegőt engedett be a rádióba, de a jól menő program – a verhetetlen *Krónika* után ez volt a leghallgatottabb műsor – csípte egyesek szemét. Sok régi komcsi káder dolgozott még a Bródy Sándor utcában, akik nehezen viselték, hogy bejött egy csávó az utcáról és rommá verte a hosszú évek óta ott dolgozókat. Mondták, majd jönnek a furkálódók, de oda sem bagóztam, el voltam ájulva attól, hogy utcahosszal vertük a *Szabó családot*. Meg is lett a bőjtje, hogy túl nagyra nőttem, azt hittem, védve vagyok a produkció miatt. Hát, rosszul hittem.

888.hu: Érvényesültek az általad soha meg nem ismert magasabb rendű, vagyis politikai szempontok?

Nagy Feró: Hogy milyen szempontok játszottak szerepet, már nem tudom, de kétségtelen, sokszor jó nagyra nyitottam a pófámat. Nem is annyira burkoltan utalgattam arra, hogy a rádió zenei kínálata nagyon szar, túlkorosak a műsorvezetők, stb. Lett is ebből haddelhadd, „őreg műsorvezető kollégát nem támadunk!” – adták ki a jelszót,

mert azért kirúgás jár. Még egy mellém kirendelt komisszár vagy pszichológus közreműködésébe is belementem volna, aki vigyáz rám és a másodszoros hallgató srácok, illetve a nagymamák lelki világára, de már késő volt, szóval kipenderítettek. Maradtak a pocsék, harmadrangú, ősi programok és a veterán vezetők.

888.hu: Jelent valamiféle kései elégtételt, hogy tavaly *Kossuth-díjas* lettél? Amiért természetesen megkaptad a magadét a hazai kulturális élet felkent apostolaitól. Foglalkoztattak a fanyalgó megjegyzések vagy elintézted egy vállrándítással?

Nagy Feró: Nem azért éltem, tettem a dolgom, hogy majd *Kossuth-díjas* legyek. Arra sem nagyon biztattam magam, gyerünk öreg, húzzál bele, már csak egy karnyújtásnyira van tőled a *Kossuth-díj*. Még 1989-ben kaptam egy állami „Ifjúságért” díjat, szóval a már haláltusáját vívó régi rendszer is elismert valamelyest. Utána azonban jó negyedszázadig semmi, megszoktam, hogy nem kapok jutalmakat, díjakat.

888.hu: A Kossuth-díjjal azonban végleg elmeszelted magad, simán rád ütötték a Fidesz-bérenc pecsétet...

Nagy Feró: Nincs azzal semmi gond, én tényleg Fidesz-bérenc vagyok, ott vannak a barátaim, sok minden odaköti, és persze ott a kormányfő, aki szerintem zseniális ember. Emlékszem, 1989. június 16-án indultam a nagyobbik fiammal a Hősök terére, eltemetni az öreg kommunistát, Nagy Imrét, mire elém áll a feleségem, a gyereket nem viszed, mert ott lőni fognak. Szerencsére, nem lett igaza, de amikor Orbán kiállt a színpadra és sok-sok hangszóró bömbölte szét: a kommunistákat bele kell döngölni az agyagba és ruszlik haza, hát nem nagyon csodálkoztam volna egy kardlapozós rendőrröhamon. Többzredmagammal én is beleborzongtam abba a beszédbe, mondtam is a fiamnak, ebből az emberből még miniszterelnök lesz.

888.hu: Hogyan lett a korai Orbán-hívóbból hosszabb-rövidebb MIÉP-es kitérő után nyíltan elkötelezett fideszes?

Nagy Feró: Eredetileg szocialista voltam, hiszen a szadesz nagyjai oda jártak a *Beatrice* koncertjeire. Láttam, okos emberek, s ugyan nem léptem be a pártba, de velük szimpatizáltam, mert gyorsan le akarták bontani a komcsi rendszert. Szóban, mert a tetteik más mutattak. Ott voltam az MDF kormány megalakulása után az úgynevezett médiahajón és magyaráztam **Pető Ivánnak**, hogy konstruktív ellenzéki álláspontra kellene helyezkedni, mert szarban van az ország. Erre kioktatott, hogy én csak zenéljek, ehhez nem értek. Ilyesmit korábban a popzenei élet ura, **Erdős Péter** mondogatott. Megsértődtem, és hamarjában azt nyilatkoztam a *Népszabadságnak*, hogy MDF-es, azaz kormánypárti vagyok. Mindegyik véletlen, az összes bulinkat azonnal lemondták, hónapokig nem játszottunk. Napjainkban meg ott látom az Orbán-fóbiás mészékeket a Fidesz rendezvényein. Elmaradt a mélyszántás, most is a régi brancs hívei mondják meg, mit kell szeretni, mit kell utálni. Olyanok beszélnek diktatúráról, akik egy percet sem éltek benne. Kíváncsi lennék, mit szólnának a mai „szabadságharcosok”, ha csak egy hónapra visszajönne például 1986. Útlevelem nyista, pofád befogod, most meg oda utazol, ahová csak akarsz, és a sarkon kedvedre OIG-zhatsz, míg '86-ban egy félreérthető szóért elvittek a rendőrök. Meg is mondtam Kötcsén egy „diktatúra” feliratot mutogató alaknak, hogy ha diktatúra lenne, akkor most nem állhatna itt.

888.hu: A *Nemzet Csótánya* megtisztelő címet nem vezethetted egyenes út az elegáns, babos nyakkendőben végigült tévés produkciókig. Volt az a pénz, amiért korpás lett a hajad?

Nagy Feró: Nem csak a pénz számít, bár jó, ha sok van belőle. Adódott egy lehetőség, és az amúgy is nagy pofám még nagyobbra nyithattam, bátran megszólhattam az úgynevezett celebeket, akik valahogy nem villogtak. A rockszakma apraja-nagyja nekem esett, nem igazán értettem a mértékét. Egyikük sem vette magának a fáradságot, hogy megmutassa, jobban, sőt, sokkal jobban csinálná. Tessék, ülj be, mondjuk az *X-faktorba* és legyél te a legjobb! Nem is olyan régen még rendszeresen kétmilliónyian nézték, mit és hogyan csinálók a tévében. A zenészt persze nem lehet a másodszoros celebekkel összehasonlítani, mert van mögötte valódi teljesítmény, míg utóbbiak csak fűállású magamutogatók, mi pedig röhögünk rajtuk. Persze, ha valaki hülyét akar csinálni magából, hát tegye!

888.hu: A régi rajongókon kívül kevesen hallottak a Feró-féle *Hamlet*-ről. Mi késztetett a nyolcvanas évek közepén arra, hogy újragondold, a magad szája íze alakítsd a drámát? Megcsapott a magyar underground szele vagy a másik Nagy Ferót akartad bemutatni?

Nagy Feró: A világot provokálni kell. Elég sokszor elolvastam a *Hamletet*, és piszkálták a csőrömet a benne lévő „hibák”. Ugye, amikor a színpadon feltűnik egy trombita, annak elöbb-utóbb meg kell szólalnia. Nos, itt nem szólalt meg az a bizonyos trombita, vagy csak furulyaszó hallatszott. Például, amikor *Ophelia* elmondja az apjának, hogy Hamlet eszelősen ostromolta, mire *Polonius*:

„*Jer csak velem, jer, viszlek a királyhoz,
Valóban, ez szerelmi önkívüllét.*”

Naná, a királyfi az ágyába akarta csalni, miközben bárkit, bármikor simán megkaphatott. S?t, a hölgyek önként mentek a királyi ágyba.

„*Nem én, atyám, csak, mint parancsolád,
Elútasítám levelit, s magát
El nem fogadtam.*”

Aztán *Polonius* felmegy királyhoz, viszi a levelet, amit állítólag *Hamlet* írt *Opheliának*, de a lánya azt mondta, visszautasította az írásbeli közeledést is. Egyáltalán, mikor mondja a királyfi, hogy szereti *Opheliát*? Csak egyszer, a lány temetésén. Szóval ezért inkább egyedi – ha úgy tetszik, underground – felfogásban csináltam meg, 1987-ben az *Egyetemi Színpadon* be is mutattuk.

888.hu: Olyan lelkesedéssel szólsz a *Hamlet*-ről, mintha lenne még *Shakespeare*-rel kapcsolatos további terved.

Nagy Feró: Lenni éppen lenne, csak az a baj, hogy mostanság nincs erre túl nagy fogadókészség.

888.hu: Milyen hosszú a bakancslistád? Van még néhány megvalósításra érdemes álmod?

Nagy Feró: Elég rövid az a lista, nagy terveim már nincsenek, amik még vannak, azoknak nem igazán kedvez mostanság a csillagok állása. Az anyagi függetlenséget szeretném megtalálni, hogy fűtyülhessek a világra, hogy segíthessek négy unokám felnevelésében. Nehéz id?ket élünk, tüntetnek a pedagógusok, a hátukra meg felkapaszkodnak az ellenzéki politikusok, hátha sikerül megdönteni a kormányt. Aztán itt a nyakunkon a háború. Persze tudom, szegény ukránokat megtámadták, de azért nehéz elfelejteni a második ukrán front be- és felvonulását. Most is rendszerellenes vagyok, de most a világot behálózó liberális rendszer mindenhatósága ellen lázadok. Most saját magunkért kell kiállni, és nem a liberális média „útmutatásait” követve gy?lölni magunkat, lerománózni, letótozni az erdélyi, felvidéki magyarokat.

Borítókép: MTI/Cseke Csilla

www.888.hu

Ajánló

